

PARAULA I VIDA

25 anys del *Catecisme de l'Església Catòlica*

Fa 25 anys, l'11 d'octubre de 1992, el Papa Sant Joan Pau II amb «*Fidei depositum*» aprovava i regalava a l'Església «*El Catecisme de l'Església Catòlica*», un dels textos més importants que dimanen del Concili Vaticà II, que expressa i formula el tresor de la fe de l'Església. En temps difícils de «dictadura del relativisme» (Benet XVI) el Catecisme ha estat i és el lloc de referència de la fe de l'Església i regla segura dels seus ensenyaments.

El Catecisme va ser fruit d'una amplíssima cooperació. La seva redacció va durar 6 anys per part d'una comissió que va presidir el Cardenal Joseph Ratzinger i que va elaborar el text, va ponderar les modificacions i va examinar les observacions de nombrosos teòlegs, exegetes, experts en catequesi i, sobretot, dels bisbes del món sencer. Es pot dir que el Catecisme va ser el fruit d'una col·laboració de tot l'Episcopat de l'Església Catòlica i testifica, així, la naturalesa col·legial de l'episcopat i la catolicitat de l'Església.

Presenta amb fidelitat i de manera orgànica la doctrina de la Sagrada Escripura, de la Tradició i el Magis-

teri de l'Església, així com de l'herència espiritual dels Pares i Sants. Té en compte, també, les declaracions doctrinals inspirades per l'Esperit Sant i il·lumina amb la llum de la fe les situacions noves i els problemes que en altres èpoques no s'havien plantejat encara. Té quatre parts: **Credo**; **Litúrgia**, amb els sagraments en primer lloc; l'**Actuar** cristià, exposat a partir del Decàleg; i, finalment, la **Pregària** cristiana. Les quatre parts estan relacionades entre si: el misteri cristià és l'objecte de la fe (1a part); aquest misteri és celebrat i comunicat en les accions litúrgiques (2a part); és present per il·luminar i sostenir els fills de Déu en el seu obrar (3a part); inspira la nostra pregària, l'expressió principal és el «Pare nostre», i constitueix l'objecte de la nostra súplica, la nostra lloança i la nostra intercessió (4a part).

Els Bisbes de Catalunya dèiem en el document «*Transmetre el tresor de la fe*» (2013) que els esforços realitzats per comunicar l'Evangeli i educar la fe de la manera que en cada moment ha semblat més adequada han estat ben importants a Catalunya i han comptat amb el servei generós de molts cristians. A l'hora de fer balanç, alguns podrien fer seva

la lamentació de Simó: «*Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res!*» (Lc 5,5). Avui no sols palpem la dificultat de transmetre la fe, sinó que a més ens preguntem què és el que no hem fet prou bé, perquè el testimoni i l'anunci donats tantes vegades, semblen infructuosos. No obstant això, lluny de caure en la inacció, el pessimisme o el tancament, tots continuem sentint que la missió encomanada per Jesús a la seva Església és ben viva i que aquesta, lluny de cap ambició terrenal, «sols desitja una cosa: continuar, sota el guiatge de l'Esperit Defensor, l'obra mateixa de Crist que vingué al món a donar testimoni de la veritat, a salvar i no a condemnar, a servir i no pas a ser servit» (GS 3).

Renovem l'acollida del Catecisme amb esperit de comunió i usem-lo assíduament per anunciar la fe. És text de referència segur i autèntic per a l'ensenyament de la doctrina catòlica i, sobretot, per a l'elaboració dels catecismes locals. S'ofereix a tot aquell que ens demani raó de l'esperança que tenim (cf. 1Pe 3,15) i que vulgui conèixer el que creu l'Església Catòlica.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració eucarística de mestres i alumnes del Col·legi Mare Janer

Els professors, mestres i alumnes del Col·legi Mare Janer de Santa Coloma d'Andorra es van aplegar la primera setmana d'octubre per inaugurar el curs escolar i ho van fer amb la celebració de l'Eucaristia a l'església romànica de Santa Coloma, a Andorra la Vella.

Des del lema pastoral «Sortim Junts», i ajudats per un grapat de símbols van poder constatar que a exemple dels primers deixebles, tots podem confiar en Ell. Com va testimoniar un dels professors durant la celebració «tot i que a vegades les Ones no siguin favorables i potser la nostra Barca va sense rumb estarem disposats a confiar i deixar-nos acompanyar».

El Delegat d'Ensenyament d'Urgell, Mn. Pepe Chisvert, va presidir la celebració eucarística, recordant a tots la importància de ser valents i per arribar junts a les nostres fites!

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdó previ i immerescut

L'Evangelí de Lluc explica que menjava un dia Jesús amb Simó, un fariseu que l'havia invitat, i que de sobte es va presentar una dona de mala fama, es va prosternar davant seu i, plorant, li ungia els peus amb perfum. La situació devia ser molt incòmoda, i avui també ho seria. Lluc descriu la reacció dels dos comensals. Simó va reaccionar a l'instant: «Aquesta dona és una pecadora!». No va ser una reacció gaire original; tots, probablement, hauríem reaccionat igual. És pecadora, viu de manera perduda i fa pecar els altres, viu contra l'honestedat humana i contra la llei de Déu. Al fons, la reacció de Simó evocava Déu i la seva llei.

La reacció de Jesús va ser diferent. Va explicar a Simó una paràbola per subratllar la seva experiència: Déu la perdona; perdona a la pecadora els seus 500 denaris de culpa, i a Simó els seus 50. Jesús va evocar Déu, com Simó, però d'una forma diferent. Simó, com tots hauríem fet, evoca el Déu de l'ordre i de la vida regular; Jesús evoca el Déu que estima i perdona.

Pot semblar que la diferència és de matís, però no és cert. Nosaltres ens hem acostumat a fer un paquet en el qual s'hi integren els dos accents sobre Déu: el Déu de l'ordre i el del perdó. Però Jesús ho vivia com un contrast, en el qual es definia la seva experiència i la seva paraula. Per això els

de l'ordre el critiquen i ell repeteix sovint el seu missatge: «el metge no el necessiten els bons sinó els malalts» (Mc 2,17); «jo no he vingut a condemnar sinó a salvar» (Jn 12,48); «jo tampoc no et condemno; ves i no pequis més» (Jn 8,11). L'amor i el perdó de Déu no els mereix ningú, ni aleshores ni ara; la misericòrdia de Déu és prèvia, gratuïta, immerescuda, oferta a tothom. Precisament quan algú fa l'experiència viscuda d'aquest amor previ i total de Déu, això el pot portar a acostar-se també avui a Jesús, a agenollar-se plorant als seus peus, agraint el seu amor i convertint la seva vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

25 años del Catecismo de la Iglesia Católica

Hace 25 años, el 11 de octubre de 1992, el Papa San Juan Pablo II, con «*Fidei depositum*», aprobaba y regalaba a la Iglesia «*El Catecismo de la Iglesia Católica*», uno de los textos más importantes que dimanaron del Concilio Vaticano II, que expresa y formula el tesoro de la fe de la Iglesia. En tiempos difíciles de «dictadura del relativismo» (Benedicto XVI) el Catecismo ha sido y es el lugar de referencia de la fe de la Iglesia y regla segura de sus enseñanzas.

El Catecismo fue fruto de una amplísima cooperación. Su redacción duró 6 años por parte de una Comisión que presidió el Cardenal Joseph Ratzinger y que elaboró el texto, ponderó las modificaciones y examinó las observaciones de numerosos teólogos, exegetas, expertos en catequesis y, sobre todo, de los obispos del mundo entero. Se puede decir que el Catecismo fue el fruto de una colaboración de todo el Episcopado de la Iglesia Católica y atestigua, así, la naturaleza colegial del episcopado y la catolicidad de la Iglesia.

Presenta con fidelidad y de modo orgánico la doctrina de la Sagrada Escritura, de la Tradición y el Magisterio de la Iglesia, así como de la herencia espiritual de los Padres y Santos. Tiene en cuenta, también, las declaraciones doctrinales inspiradas por el Espíritu Santo e ilumina con la luz de la fe las situaciones nuevas y los problemas que en otras épocas no se habían planteado aún. Tiene 4 partes: **Credo**; **Liturgia**, con los sacramentos en primer lugar; el **Actuar** cristiano, expuesto a partir del Decálogo; y, por último, la **Oración** cristiana. Las cuatro están relacionadas entre sí: el misterio cristiano es el objeto de la fe (1.ª parte); ese misterio es celebrado y comunicado en las acciones litúrgicas (2.ª parte); está presente para iluminar y sostener a los hijos de Dios en su obrar (3.ª parte); inspira nuestra oración, cuya expresión principal es el «Padre nuestro», y constituye el objeto de nuestra súplica, nuestra alabanza y nuestra intercesión (4.ª parte).

Los Obispos de Cataluña decíamos en el documento «*Transmitir el tesoro de la fe*» (2013) que los esfuerzos realizados por comunicar el Evangelio y educar la fe de la manera que en cada momento ha parecido más adecuada han sido muy importantes en Cataluña y han contado con el servicio generoso de muchos cristianos. A la hora de un balance, algunos podrían hacer suya la lamentación de Simón: «*Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos pescado nada*» (Lc 5,5). Hoy no sólo palpamos la dificultad de transmitir la fe, sino que además nos preguntamos qué es lo que no hemos hecho bien, porque el testimonio y el anuncio tantas veces realizados, parecen infructuosos. Sin embargo, lejos de caer en la inacción o el pesimismo, seguimos sintiendo que la misión encomendada por Jesús a su Iglesia está muy viva y que ésta, lejos de ninguna ambición terrenal, «sólo desea una cosa: continuar, bajo la guía del Espíritu Defensor, la obra misma de Cristo que vino al mundo para dar testimonio de la verdad, para salvar y no condenar, a servir y no a ser servido» (GS 3).

Renovemos la acogida del Catecismo con espíritu de comunión y usémoslo asiduamente para anunciar la fe. Es texto de referencia seguro y auténtico para la enseñanza de la doctrina católica y, sobre todo, para la elaboración de los catecismos locales. Se ofrece a todo hombre que nos pida razón de la esperanza que hay en nosotros (cf. 1Pe 3,15) y que desee conocer lo que cree la Iglesia Católica.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Congrés de les Hospitalitats de Lourdes a La Seu d'Urgell

Les Hospitalitats diocesanes de la Mare de Déu de Lourdes amb seu a Catalunya es van trobar en un congrés a La Seu d'Urgell els passats dies 7 i 8 d'octubre.

La trobada es va iniciar a primera hora del dissabte amb la pregària de Laudes, i després d'esmorzar s'inicià formalment el congrés, que va reunir els representants de totes les hospitalitats del territori català. La primera conferència,

«XXV anys de les Jornades Mundials de la Pastoral de la Salut, una mirada al passat per seguir endavant», fou a càrrec de Mn. Ignasi Navarri, Vicari general de Bisbat d'Urgell i Consiliari diocesà d'Urgell de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, en la que va fer un repàs històric dels principals esdeveniments que han anat lligats a la vida de les Hospitalitats i de les persones que formen part en les diferents diòcesis. Durant

el dia es van dur a terme diverses activitats; les Hospitalitats de Vic i Solsona, amb motiu del seu 50è aniversari, van explicar el seu testimoni personal i com a grup i, més tard, es realitzà una visita al Palau Episcopal i a la Catedral de Santa Maria i al Museu Janer. El diumenge la conferència central fou a càrrec de Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, que també presidí la Missa a la Catedral de Santa Maria.

Celebració de la Jornada del Domund

Avui, diumenge 22 d'octubre, se celebra la Jornada del Domund amb el lema «*Sigues valent, la missió t'espera*». Actualment, hi ha uns 500 missioners catalans escampats pel món. Entre ells, els missioners d'Urgell que fan una tasca dedicada i generosa.

Aquest diumenge també culmina la Setmana Missionera que s'ha dut a terme a la diòcesi en-

tre els dies 16 i 23 d'octubre. La Delegació de Missions ha organitzat una sèrie d'activitats amb la participació de dos missioners combonians, el P. Antoni Calvera i la Gna. Pilar Gelabert en les poblacions d'Agramunt, Artesa de Segre i Ponts.

Els dos missioners participaran activament en les celebracions del cap de setmana a les parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La nostra joia contagiosa ha de ser el primer testimoni de la proximitat i l'amor de Déu» (10 de setembre).

@Pontifex: «La caritat ajuda a comprendre la veritat i la veritat exigeix gestos de caritat» (10 de setembre).

@Pontifex: «Encoratjo els líders del món a deixar de banda els interessos sectorials per buscar junts els bé comú de la humanitat» (12 de setembre).

@Pontifex: «La guerra és la negació de tot dret. Preguem per aquells que tenen la responsabilitat d'evitar la guerra entre els pobles» (13 de setembre).

Inauguració de les obres de restauració de Sant Serni de Meranges

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir el dijous 29 d'octubre l'acte d'inauguració de les obres de restauració de l'església de Sant Serni de Meranges, juntament amb el Director territorial a Catalunya de CaixaBank, Jaume Masana; l'Alcalde de Meranges, Esteve Avellanet, i la Sotsdirectora general del Patrimoni Paleontològic, Arqueològic i Arquitectònic del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Elsa Ibar.

La restauració s'emmarca en el programa Romànic Obert, que té com a objectiu impulsar la restauració i conservació d'aquest important llegat patrimonial, i ha estat possible gràcies a l'acord entre l'Obra Social "la Caixa", el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Bisbat d'Urgell.

Ha permès posar al descobert unes pintures murals d'estil barroc, datades al 1728, així com dur importants

milliores de condicionament a l'interior de l'edifici.

L'església de Sant Serni de Meranges, declarada Bé Cultural d'Interès Nacional pels seus valors patrimonials, és un edifici d'origen romànic del segle XII, del que resten l'absis i la portalada. Va ser molt transformat durant els segles XVII-XVIII, amb l'aparició de capelles laterals, el campanar i l'allargament de la nau. Amb anterioritat a aquestes transformacions, i responent a necessitats defensives, es va sobreposar un cos a la part superior de l'església.

Consolidació de les pintures murals barroques

Durant els treballs de restauració s'han posat al descobert a la volta de l'església unes pintures murals d'estil barroc, datades el 1728. Per la cronologia assenyalada i la qualitat pictòrica del conjunt es podria remetre a un autor d'estil similar al de l'artis-

ta de l'església de Sant Climent de Tallorta —aquestes pintures encara no s'han estudiat—. Durant la intervenció, s'han pogut consolidar la totalitat de les pintures —tan sols s'han deixat unes cales obertes com a mostra del que es conserva— a l'espera de què més endavant, es puguin restaurar.

Més enllà de la troballa de les pintures, les actuacions realitzades s'han centrat en el condicionament de l'interior de l'edifici, en el que no s'hi intervenia des de la dècada dels seixanta. En aquest sentit, s'hi ha instal·lat un nou paviment de fusta, s'han sanejat i pintat les parets, s'han mi-

llorat els rejuntats dels murs que es presenten amb pedra vista, eliminant morters inadequats i substituint-los per morter de calç, s'ha dut a terme una nova instal·lació elèctrica i il·luminació interior, i s'ha dissenyat i realitzat un nou cancell de fusta, i s'han dissenyat i realitzat unes peanyes per a una nova ubicació de les imatges. Per a afavorir la ventilació a l'interior de l'església, s'ha substituït un òcul malmès, per un de nou amb un mecanisme que permet la seva obertura manual. A l'exterior, s'ha realitzat un drenatge perimetral a la part exterior est per eliminar les humitats interiors.

AGENDA

- ▶ **22 d'octubre.** Confirmacions a Sort, a les 12.30 h. / Inici de Visita Pastoral a Sant Julià de Lòria. Visita al Santuari de Canòlich, a les 17.30 h.
- ▶ **23 d'octubre.** Festa de la Dedicació de la Catedral. / Jornada de formació per a preveres. La Seu d'Urgell. / Reunió d'Arxiprestos.
- ▶ **25 d'octubre.** Inici del curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, a les 10 h. / Inici del curs del Seminari Interdiocesà, a les 16.30 h.
- ▶ **26 d'octubre.** Visita Pastoral a Sant Julià de Lòria. / Missa al Col·legi Sant Ermengol.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; *Urgell* (□): dedicació de la Catedral; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíria, mr.

25. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

Diumenge XXIX de durant l'any

COMENTARI

Fe dinàmica, esperança constant i amor esforçat

El 2n Isaïes (*Is 40-55*) anima els desterrats amb l'esperança del retorn a la pàtria per un «èxode» més gloriós que el de Moïses.

També ara el concepte clau serà el «*sortir*»: primer *surt el Senyor com un heroi* (42,13); després *surt la paraula del Senyor* (55,11); al final els desterrats *surten cap a casa* (55,12).

L'acció salvadora de Déu troba la col·laboració de *Cir* de Pèrsia, a qui anomena *el meu ungít*.

1Te, l'escrit més antic del N.T., comença *donant gràcies a Déu per vosaltres*; i destaca dels tessalonicencs que *la vostra fe treballa per propagar-se, que la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i que la vostra esperança en Jesucrist aguanta les adversitats*.

Descripció perfecta de les virtuts teològiques subratllant la qualificació: dinamisme de la fe (no es queda en sentiment estèril); esforç de la caritat (no es limita als amics de l'entorn); i constància de l'esperança (no sucumbeix per circumstàncies adverses).

És lícit o no pagar el tribut al Cèsar?: tant el «sí» com el «no» portarà problemes, amb els jueus o els romans. Pels jueus és una impietat pagar tribut als romans i reconèixer qualsevol sobirà que no sigui Déu.

L'escenari de la discussió és *el recinte del temple* (Mt 21,23s), on *els fariseus porten moneda pagana que no servia al Temple*.

La frase-resposta de Jesús s'estructura en dues parts: a) *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar*; b) *Doneu a Déu allò que és de Déu*.

Són frases paral·leles? Potser no. Per Jesús els deures religiosos vers Déu són molt superiors als deures socials: no excloent-los sinó inclouent-los. La «i» unint les dues frases pot interpretar-se com adversativa: *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar «però» (sobretot!) doneu a Déu allò que és de Déu*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungít, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conteu a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: / «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro.»

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz.

En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».